

Tibetská autonomní oblast

ČÍNA

oblast
Dolpa

Lo Manthang
hlavní město Mustangu

Chumjung
nomádká vesnice

GHAMI

oblast
Mustang

KAGBENI
JOMSOM

Dhaulágiri
8 167 m

Annapurna
8 091 m

NEPÁL

POKHARA

GHAMI

1. TERMITI

Cíl: vesnice **GHAMI**,
Horní Mustang, Nepál
Nadmořská výška: 3 560 m

Žáků školy: 60

Ročník spolupráce: První / testovací

PÁKISTÁN

3

Mulbekh

2

Spiti

ČÍNA

INDIE

4

Dho

1 GHAMI

NEPÁL

Počet

dobrovolníků:

TAK JSEM TADY

KÁTHMÁNDÚ
Nepál
mezinárodní letiště

Na jednu věc jsem po dvanácti letech v pohodlíčku civilizace zapoměla. STRACH. Omlácené přepážky, dusno, trochu binec, všude prach, tady toho asi moc nefunguje... Odkud se sakra bere ten smrad? Smrdí takhle celý Nepál, nebo jenom Káthmándú, a když takhle smrdí hlavní město, jak smrdí zbytek země? Bankomat nefunguje a já nemám žádnou hotovost. Vlastní blbost mě děsí ze všeho nejvíc. Jak jsem mohla být tak BLBÁ?

„Honzo, máš nějaký prachy navíc?“

„Jo, něco ti můžu půjčit z fondu neziskovky, ale budu to potřebovat zpátky.“

Výborně, jsem součástí projektu zhruba pět minut a už mě dotuje neziskovka. Tak ta se vyplatila, myslí si určitě její ředitel, zatímco mi půjčuje pár dolarů.

V žádném negativním pocitu se ale nemůžeme zdržet dlouho, teď je potřeba si vyřídit vízum a oficiálně tak vstoupit do země, kde ti připravenejší z nás hodlají nabízet rozvojovou pomoc. Vízum do Nepálu se vyřizuje hned po příletu přímo na letišti, slouží k tomu dvanáct automatů, z nichž polovina raději vůbec nefunguje. Z těch zbývajících šesti mají tři trvale zobrazenou chybovou hlášku Windows a u posledních tří automatů stojí fronta složená z několika dalších cizinců a nás, českých dobrovolníků. První z nich už hlásí úspěšný postup:

„Vyplňte normálně do formuláře jméno, bydliště a tak dál, a pak hlavně neklikejte na ‚zaplatit‘, ani online, ani jinak, protože to smaže celý formulář a vyhodí tu chybovou hlášku. Až to vyplníte, vezměte telefon, formulář vyfoťte, zavřete ho křížkem a pak jděte támhle na přepážku, ukažte jim tu fotku, zaplaťte poplatek a oni vám dají vízum.“

„A berou tam karty?“

„Ne.“

„Honzoo?“

9

Po asi půl hodině jsme všichni úspěšně získali a zaplatili vízum a prošli imigrační kontrolou. Dalším úkolem bylo koupit si místní SIM kartu, abychom měli funkční telefony. Přímou na letišti byl stánek, kde prodávali různé tarify. Celá skupina si šla stoupnout do fronty před směnárnu, aby si vyměnila dolary za místní rupie, jenom já, nemaje co vyměnit, jsem zamířila rovnou ke stánku se simkami, abych tam za půjčené peníze něco nakoupila. Honza mi odvázně svěřil i svůj telefon, zatímco kdesi cosi vyřizoval. Štvalo mě, že nemám vlastní peníze, štvalo mě, že nevím, že mám mít s sebou fotku, že si nejsem jistá, jaký tarif vzít. BLBÁ.

Nicméně nakonec jsem zjistila, že kluci ve stánku umí za minimální poplatek vyřídit vše včetně fotky a že na výběr jsou vlastně jenom tři tarify a všechny stojí v přepočtu maximálně 200 Kč, takže jsem vzala největší balíček, 35 GB na měsíc, a těžko se popisuje ta úleva a pocit úspěchu, když mi kluk rozebral telefon, vyměnil simku, složil telefon, podal mi ho a ten mi v ruce zapípal. Notifikace z Facebooku, někdo mi napsal pod video, že jsem tlustá. Výborně! Jsem online! První věc, kterou jsem zvládla nepodělat. Celá sebevědomá jsem koupila tarif Honzovi, aby byl online i pan vedoucí, a najednou se mi ty prachy z neziskovky utrácely o něco lehčeji.

Problém s bankomatem ale bylo potřeba vyřešit. Cestou ke stánku se simkami jsem zkusila tři od tří různých bank a nefungoval ani jeden a začínalo mě to opravdu zneklidňovat. Tedy odpusťte tu momentální neupřímnost. Začínalo mě to DĚSIT. Mám před sebou měsíc v Nepálu, další v Indii a nemám prachy. Nejsem tu ale sama, je nefunkční karta takový problém? Konec světa! Nesnáším být na někom závislá, někoho pořád otravovat. Musí mě to ale tak DĚSIT? Hlavně, prosím tě, nepanikař.

Až u vchodu z letiště jsem objevila něco jako svatý grál, deset různých bankomatů vedle sebe. Nu co, vyhrneme si rukávy a jdeme zkoušet jeden po druhém. První nic. Druhý taky nic. Při třetím pokusu poslouchám zvuky jak zloděj při otvírání sejfy. Závisí na tom celá moje budoucnost. Moje důstojnost! A najednou to slyším – slastné grrrrrr, počítání peněz. A už se schránka otvírá.

„Dává, tenhle dává!“ vykřikla jsem do prázdné haly. Zbytek skupiny už byl ale venku, vydal se hledat smlouvenou dodávku. Akorát místní zřízenec u dveří se na mě povzbudivě usmál jak na bábu v Las Vegas, které právě padl jackpot. Taková škoda, že to nevidělo víc lidí. Vyzkoušela jsem ještě další dva bankomaty, z nichž jeden fungoval do omezené částky a jeden vůbec, takže jsem se snažila zapamatovat si banku, která alespoň trochu

8

funguje, abych informaci mohla předat Honzovi do jeho padesátistránkového Manuálu dobrovolníka.

Vítězoslavně, s naditou peněženkou jsem vyšla ven z letiště a rozhlédla se kolem. Když jsem později editovala video, silně jsem zvažovala, že k tomuto záběru přidám zvuk cvrlikajících cvrčků, protože před mezinárodním letištěm nebylo nic. Středně velké parkoviště s rozbitým a porůznu záplatovaným povrchem, pár nízkých panelových budov, kavárna, tři billboardy a zářivě červená restaurace s nápisem „Crunchy Fried Chicken“ neboli CFC, protože na licenci ke KFC zřejmě nebylo. A taky nejsme v Kentucky. Ovál mě horký vlhký vítr, vzduch jako by snad lepil, neurčitý vlezlý smrad zesílil, vpíjel se do kůže. STRACH. Zcela určitě nejsme v Kentucky.

Na panikaření ale fakt není čas. Vydala jsem se ke skupině, která už nakládala bágly do šedého mikrobusu. Na něco se vybíraly peníze. 600 dolarů na osobu. Jakých 600 dolarů zase?

„Za ty permity.“

Jaký permity, proboha? A tak jsem zjistila, že nevím další důležitou věc. Do oblasti Horní Mustang, kam směřujeme, potřebujete povolení, které je poměrně drahé. Platí se za každý den, plus další permity a menší zprostředkovatelské poplatky, takže celkem zhruba 600 dolarů za celý pobyt. V nepálských rupiích bychom takovou částku dávali dohromady hodně dlouho, takže je třeba s sebou mít tvrdší měnu.

Jenže já dva měsíce před odletem žila ve spisovatelské agonii dokončování knížky, navíc na čtení Manuálu dobrovolníka jsem příliš cool, protože už jsem přece jednou byla v Indii, navíc tentokrát nejedu sama a mám status VIP, takže...

„Honzoo?“

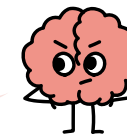
Vzít s sebou influencerku je určitě celkem inovativní nápad, táhlo mu hlavou, zatímco počítal bankovky. Jestli je to i dobrý nápad, zatím fakt nevím. Předal řidiči štos dolarů. Fakt nevím.

Naštěstí už jsem v tu chvíli věděla, že mám internet, takže jsem bleskově vymyslela plán, že mi dolary může přivést někdo z dobrovolníků z dalšího turnusu. Honza a potažmo celá neziskovka tak nebude bez peněz celé dva měsíce, ale jenom tři týdny. Měla jsem až nepřiměřenou radost z toho, že můj mozek zase začíná fungovat kreativně, když tu náhle mě zradil. Absolutně bez varování vyprodukoval myšlenku. Takovou tu, co se obvykle zjevuje ve dvě v noci, když už konečně usínáte a najednou se vám v mysli jak neon rozsvítí něco *děsně akutního*. Jak jsem tak vesele házela svůj batoh do auta a těšila se na dobrodružství, můj mozek vyprodukoval:

A jak je to tu asi s dostupností zdravotní péče, co?

Na to jsi pomyslela?

Co?

A dost.

Představ si, že pomyslela, blbečku! A pak jsem se na něj skutečně vytočila. Kdyby ses radši soustředil na to, proč nevíš o tom permitu! Proč tě nenapadlo vzít s sebou hotovost! A vůbec, přestaň mi tu podsouvat kravinu. Jsi zase jednou v rozvojové zemi a pořád machruješ, že nejsi žádná zhýčkaná bábovka, tak přestaň brečet, že tu všechno smrdí a že je to tu hnusný jak řadovej turista, co vylezl dva metry za brány rezortu! Máš tu práci a zodpovědnost, koukej začít makat!

Mozek zaraženě mlčel.

Vyjeli jsme.

Letiště v Káthmándú

